

Nepodpisani se dopišt ne tiskaju. Eriposlana se pisma tiskaju po 5 avd. svaki redak. Oglasi od 5 redakah stoje 60 nč., za svaki redak više 5 nč.; ili u slučaju opetovanja za pogodbu sa upravom. Novoi se šilja poštrskom nspatnicom (asagno pustale) na administraciju „Naše Sloge“. Imo, prozimo i naj, blišu poštu valja točno označiti.

Komu list nedodje na vrijeme, neka to javi odpravništvo u otvorenim pismu, za koje se ne plaća poštarina, ako se izvana napiše: „Itaklamacija“.

Istazi svakog četvrtka na cijelom arku.
Dopisi se nevrtaju ako se i notikaju.
Nobiljogovani listovi se neprimaju. Prodplata s poštarinom stoji 5 for., za seljake 3 for. na godinu. Razmjerno for. 1/3 i 1 za polgodinu. Izvan carevine vriju poštarina.
Na malo jedan broj 5 novč.
Uredništvo i administracija nalaz se u Via Famolo br. 14.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari“. Nar. Fos.

Poziv na predplatu.

Iztiče eto i dvadeset i treća godina što šaljemo naš list na krilo milog nam naroda. Pred vrati smo hvala Bogu dvadeset i četvrtu godinu. Pozivljuć narod na novu predplatu, nadamo se, da će nam ostati vjerni svi stari pomoćnici i predplatnici i da će se k ovim pridružiti i oni, koji to do sada nisu mogli ili htjeli.

Predplata s poštarinom za cijelu godinu stoji za imućnije for. 5, a za seljake for. 2. Za pol godine polovicu. Izvan carevine za poštarinu više. Novce ne treba šiljati u zapечатčenom listu, jer je predrag, nego poštrskom napatnicom. (Vaglia postale).

Buduć da nam se šalje više puta novce u razne svrhe, molimo svakoga, da uvijek točno naznači, što je za predplatu, što za što drugo.

I ovom zgodom molimo naše dužnike, da već jednom zadovolje svojoj dužnosti, jer nije lijepo ni pravedno list primati a ne plaćati ga.

Preporučamo napokon svim rodoljubom, da nam dopišu iz svojih krajeva po istini sve, što misle, da može narodu koristiti.

Uprava „Naše Sloge“.

Poljanska škola.

Obećali smo u predzadnjem broju „Naše Sloge“, da ćemo koju reći i o školi u Poljanah.

Evo nas, da izvršimo obećanje. Obćina Veprinačka sazidala je, nešto troškom ukupne obćine, a nešto na račun školskoga okružja, liepu kuću kraj svetog Petra u Poljanah.

Koliko znamo, bila je ona kuća već toliko gotova, da se je početkom lanjske, ali svakako pak početkom ove školske godine, koja teče, moglo započeti redovito podučavanje djece.

A znamo i to, da teče druga školska godina, a djeca su Poljanska bez nauka i odgoja.

Kada se ima ustanoviti redovita škola, onda po naših nesretnih zakona neima samo jedna oblast o tom odlučivati, nego se hoće pregleda, odluke, privole i konačne odredbe, to od jedne, to od druge oblasti; pak ako svi niži reku da, a jedan viši reče ne, — evo ti gotove pravde i smutnje, — evo ti svega, samo ne podučavanja.

Tako je nekako zapelo sa otvorenjem redovite škole u Poljanah.

Čuli smo gdje se reko, da je u tom pitanju sakrivila nešto obćinska uprava, jer da nije na dobu dala napred nekog zapisnika, neke odluke obćinske.

Ako je to istina, nećemo podni-pošto da branimo obćinsku upravu; ali mi držimo, da se takova pomanjkanja lahko pređu, kad se vidi, da je obćina učinila ono, što je poglavito, a to je kuća za školu i za stan učitelja.

Da je obćina stotinu liepih i obširnih zapisnika napisala i stotinu

odluka učinila, a da nije zidala škole, oni drugi bili bi rekli: „što će nam vaši protokoli? dajte kuću, a mi ćemo dati učitelja.“

Dakle nije moguće, da se krivi obćinu, makar da je zanemarila na dobu predložiti koji spis.

Je-li krivo kotarsko školsko vieće? Mislimo da nije ni ovo; jer koliko nam je znano, mnogo je već mjesecih prošlo, da je ono izreklo svoju, da se naime ustanovi redovita pučka škola u Poljanah.

Svar je dakle zapela ili kod zemaljskog odbora u Poreču, ili kod zemaljskoga školskoga vieća u Trstu, ili kod obojice njih, a na veliku štetu odgoja djece.

Ponašanje zemaljskog odbora u Poreču u ovom pitanju, kao i u mnogih drugih, čini nam se barem čudnovato, ako ne više.

Reklo nam se je, da j u n t a nije privolila na osnivanje redovite pučke škole u Poljanah, jer da Poljane nisu više od 4 kilometra daleko od Veprinca i od Lovrana, pak neka Poljanska djeca tamo idu u školu; kod kuće jim je netreba.

Sveti Bože, kakova je to odluka!

Poljanska djeca nemogu u školu u Veprinac, jer za njih nije dosta mjesta, dakle bi obćina itako morala zidati školu u Veprincu; a mjesto toga zidala ju je u Poljanah, pravedno i plemenito postupajuć, da bude narednije onim, koji su bliže mora.

Poljanska djeca nemogu u školu u Lovran, jer u ovoj školi nebi bilo dosta mjesta, pak bi se morala zidati nova kuća, jer valjda onu sadašnju školu nebi više dizali nebu pod oblake.

A slavna j u n t a dobro znade, da Veprinačka obćina, ako nije osobite potrebe, nije dužna, ni nemože biti prisiljena, da zida kuću za školu izvan svojega okružja, da u tudji brod svoje čavle zabija.

Slavna j u n t a zna i to, da bi se onda moralo ustrojiti nekakovo dvostruko mjestno školsko vieće, da bi se morali držati dvostruki računi, jedni za jednu, drugi za drugu obćinu, i da stara rieč govori: ako smo mi braća, nšu nam kesa sestore, pak se dvie obćine lahko posvade i zavade, i eto ti gotova nemira ondje, gdje je mogao biti mir!

Ali drugih je težkih još razloga, zašto se Poljanska djeca nemogu uskolati ni u Veprinac, ni u Lovran.

Prvi je daljni razlog taj, da je u Poljanah već mnogo i mnogo godinaoh obstojala u ovoj kapelaniji pomoćna škola, i da je sada navlastna s g r a d a sazidana, i da je broj djece dostatan, paće prevolik; daklo ništa razumnijega nego li dati narodu redovitu pučku školu u ovom mjestu, u kojem je obstojala jur škola pomoćna.

A ta je (škola pomoćna) bila izvrstna. Njezinu se uspomenu nes mije z a t r t i i t k e j u zatare, zaslužuje prokletstvo naroda.

Velevredni starac, čestni kapelan g. Z u p a n, zasadio je pomoćnom ško-

lom u Poljanah stablo, koje se je liepo razgranilo i plemenita već ploda dalo.

Koliki su pomoreci iz onih stranah širom svieta poneli sobom blagoslov nauke, što su je za djetinstva dobili u čednoj sobici Poljanske kapelanije! I mladi doktor svetoga bogoslovja, naša dika g. I v a n i ć, i toliki drugi mladji, sada na školah, izašli su iz blagotvornoga razsadnika nauke, poštenja, mudrosti!

Naš je sud, da napredujemo, a ne da nazadjemo!

Onaj koj budi kako, ili nemarom ili besjedom ili činom, pomaže da ne bude redovite škole u Poljanah, on je neprijatelj naroda, bio Petar, bio Paval.

Neprijatelji našega naroda već su prije nekoliko godina svakojako podbadali narod proti duhovnikom; i sam poštovani starac, čestni gospodin Z u p a n, bio je za dugo vrijeme na mukah, na porugi, na sramoti, koje mu je nanašao jedan dio naroda.

Ali taj dio naroda bio je zabludio u školu tudjinstva, medju izdajnike naše hrvatske krvi i plemena. Danas bez dvojbe svi vide i znaju i čute kakav je bio učitelj gospodin Z u p a n. Mi smo ga u težkih danih vidili gdje je plakao kao malo dijete, da će morat pustiti školu; a ipak ju je uzdržao, ipak je podučavao sve do pred dvie godine, dok mu sile neoslabiše i dok mu godine nedodjoše, u kojih pravi ljudi moraju i niemoj živini, a nekmo li kršćanu i duhovniku, da priušte zasluženi mir.

Čast i slava tomu viernomu slugi božjemu, tomu neumornomu odgojitelju naroda!

Ali povratimo se opeta na onaj prigovor slavne junte.

Recimo, da od Poljanah do Lovrana nije više od 4 kilometra, premda bi svoju glavu dali, da jest od jedne do druge školske kuće više od toliko.

Zar oblasti neznaju kako je strm, pogibeljan i težak put od sv. Petra do državne ceste uz more?

Zar oblasti neznaju, da djeca ne lete po zraku ni hoće po mapi, po kojoj su mjernici daljinu mjerili, nego da djeca moraju hoditi po putevih, kakove je Bog dao i kakove je ljudski nehaj zanemario?

Zar nevide oblasti da je državna cesta iz Opatije do Lovrana prouzka za današnji promet, da je zavojita, da je dakle noizmjerno pogibeljna radi silnoga prolaza brzih kočijah i težkih vozova, osobito u zimsko doba, i tako će sve više biti od kada je provela Opatija i otkada se gradjevine šire prema Lovranu?

Gdje je onaj skrban otac, gdje je ona umiljata majka, koji bi svoje nejakio dijete pustili, da planduje iz Poljanšćine u Lovran?

Ako je dakle zemaljska j u n t a u Poreču onako odlučila, ona je zategla stvar na našu škodu, a njezina se nakana nemože izpuniti, i ako ju je tkogod savjetovao, zlo ju je savjetovao; platit će mu Bog i narod, ako i ne prvu subotu!

To zatezanje sa osnutkom redovite pučke škole u Poljanah čini nam se skoro nerjerojatno, kad pomislimo kako se je na ruku išlo talijanskomu društvu „L e g a n a z i o n a l e“, da osnuje talijansku školu u hrvatskom selu L a b i n c i h.

Ondje se je dozvolilo, da obćina dađe u zakup za toliko godina (svoju neku) kuću, a što se je imalo primiti za stanarinu, čini nam se, da je utopljeno u popravke i pripreme; dapače reć bi, da su se i neko osobite polakšice učinile na uštrb obćinskoga imetka za popravak nekog puta, a to, da škola „L e g i n a“ bude pristupnija! To ide sve liepo i gladko, kada se ima posla sa školom, koja ide za tim, da otudji narod od svoje starine i da mu neda pravoga zdravoga napredka.

Prema tomu čini nam se, da je neki zloduh i u pitanje Poljanske pučke škole umješao svoje prste.

Lovran navija od nekoliko godina prilično na talijansku. Tamo bi rado prikupiti Poljanske djeca, neka Lovranska škola tobože postane velika, pak neka bude odmah potreba i trećega, dakako talijanskoga učitelja!

Briga koga, hoće li se djeca u istinu štogod naučiti, samo nekavse narod odbija od svoje starine, neka zaboravlja svoje ime i narodnost hrvatsku!

To nam se čini, da je u računu onih zloduha, koji budi kako sudjeluju pri tom, da se neotvori pučka škola u Poljanah.

Narodu obćine Veprinačke, navlastito Poljancem, preporučamo, da se nedaju na liepak! Poljanska škola mora se otvoriti, i biti će otvorena. Poljanska škola mora da bude nasljednica one, koja je tamo već obstojala. U Poljanskoj školi treba, da se razliegaju zvonki glasi našega hrvatskoga, našega materinskoga govora, jer je to temelj, glavni stup zdravoga napredka narodnoga.

Narodu obćine Veprinačke, navlastito Poljancem preporučamo, da se zauzmu za napredak svoje djece, da odprave podpise i križe svi, koliko jih je, neka već jedanput prestano to šaranje, neka jim se daje djeci nauka, i to nauka prava, narodna; neka škola bude kakova je bila, to jest, u hrvatskom jeziku, a učitelj neka je sposoban i dalje naučiti štogod ono, koji će na veće škole, baš kako je atio i g o s p. Z u p a n.

Gdje neće poglavari, gdje zatežu oblasti, ondje treba, da se zauzme narod sam, kojega se tiče.

Interpelacija¹⁾

častnog zastupnika Jurja Biankinia i drugova na ministra trgovine u sjednici dno 11. novembra 1892.

Izmedju velikih nevolja, koju u zadnje doba snadjašo Dalmaciju, stoji i propast

¹⁾ Pošto su kod nas u Istri skoro posve isti pomorski odnošaji i buduć da se i kod namjestaju u lučko-pomorsku službu osoba, koje obično nepoznaju jezika većine pučanstva, hrvatskoga nalime jezika, donadamo i mi gornju interpelaciju u cijelosti. Op. Ured.

njozine mnogobrojne trgovačke mornarice na jedra.

Glavnu krivnju to propasti nosi o. k. r. vlada, koja ne samo nije došla u pomoć novčanim nagradama našim brodovima na jedra, kô što su došlo svojim Italija, Francoska i još neke druge pomorske države, da budu mogli odoliti borbi sa brodovima na par — nego je još proberetila naše trgovačke brodove na jedra tako ogromnim porozom i nametom, da su se uprav pod njihovom težinom srušili.

Ti porezi teški i u obće nerazmjerni po svemu Primorju u Dalmaciji, odmorjivali su se po nekim osobitim nadzorom fiskalnih vlasti, tako da su bili malne dvostruki prama onim, koje su plaćali brodovi u Trstu i na Rieci.

Stranci, koju su napisali porezni organi dalmatinski u povjesti propasti pomorskih društva Pelješkog i Dubrovačkog, uprav je grozna i nevjerojatna, a nipošto neuzli na diku ovaj u anarhiji.

Dogodilo se je uplav, da, strižež ovu, okrvavašo ju tako, da joj i svu kožu podderaše: i ova je polipsala! Mi danas nemamo već ni traga pomorskim društvima na Pelješcu i Dubrovniku, koja su još prije dva decenija bila u potpunom procvatu.

U Dalmaciji, osobito kod pomoraca, ostale su tako živo usjeđene u srdcu i u pameti ove nesumljive operacije poreznih organa, obavljene hladnokrvno na našim pomorskim društvima, da i danas neki vlastnici malobrojnih brodova dateke plovište, vole ih upisati kod lučko-pomorskih ureda van Dalmacije, u Trstu, na Rieci, u Senju itd., od straha, da nebi opot podigli avoj anatomsiki nož naši vriedni porezni organi.

Propašću trgovačke mornarice u Dalmaciji ostadoše bez kruba hiljade i hiljade valjanih naših mornara, uz no mali broj pomorskih kapetana.

Ovi zadnji bijahu prieljeni tražiti službu u inozemstvu, pošto se je samo mali broj mogao namjestiti na parobrodima austrijskog Lloyd'a, Adrije i Ugarsko-hrvatskog parobrodarskog društva. Liep broj naših vrlih pomorskih kapetana danas služi kod društva egipatskih parobroda, neki kao peljari u Sueckom kanalu i na ušću Dunava, a neki čak u južno Americi, na flotiji zaslužnog dalmatinskog Hrvata viteza Nikole Mihanovića u Buenos-Ayresu.

Pojedinci nadjoše mršavu službu kao prosti vježenjici kod o. k. lučko-pomorskih ureda s kukavnom podporom od samih 400 for. na godinu. Jer visoka pomorska vlada te izpitane naše kapetane, bogate znanjem, kô što može bit ma i koji lučko-pomorski činovnik, neprima nego kao proste vježeubike, pošto jedne ili dvie godine bezplatne službe.

Na tom niskom stepenu naši pomorski kapetani ostaju za više godina i onda, kad polože izpit činovnički, i kad dokazu, da polag obstojedih propisa puznavaju i hrvatski jezik, najpotrebijih za našu lučko-pomorsku službu. Ipak ostaju s velikim žrtvama na toj službi, u nadi, da će jednom biti promaknuti na viši stepen.

Ali od nekoliko vremena i ta im je nada prazna, odkad je visoka o. k. pomorska vlada počela primati u lučko-pomorsku službu časnike o. k. ratne mornarice, na oštu škodu pravice prema našim kapetanom, i povjerdom obstojedih propisa gleda poznarvanja hrvatskog jezika.

Časnici o. k. ratne mornarice primaju se odmah u lučko-pomorsku službu kao lučki kapetani, bez ikakve vjezbe, bez ikakvih izpita i bez ikakvih dokaza, da poznadu hrvatski jezik, kô što se zahtjeva od kapetana trgovačke mornarice.

Tim bezobzirnim primanjem dakle ne samo što se zatvara put promaknutu pomorskih kapetana trgovačke mornarice i drugih pomorsko-lučkih činovnika, koji od visie godina služe, u nadi da će dođ do boljeg položaja, nego, što je najteže, vriedja se i hrvatsko društvo naroda, uvrdjajuć u pomorsko-lučku službu ljude, koji neznadu njegovog jezika, ili ako ga znadu, nisu to dokazali kako zahtjevaju obstojedi propisi.

U Dalmaciji mi smo više puta doživili ueljed ovog nezakonitog postupanja i dubljinije prizore, da pomorci, koji dođu na lučki uređ, nisu mogli biti shvaćeni od lučkog kapetana, od poglavara urada, jer ovaj nerazumi hrvatski; te je morao pozivati svoje podredjenike, da mu razumeđu što stranka hoće.

Ti isti lučki kapetani — a ima takovih i danas u službi — nisu vriedni razumjeti hrvatske epise, koje stranke predavaju lučko-pomorskom uredu, to moraju tražiti tužneće.

Pošto su ovi čini na sablazan narod i živo vriedjaju njegovo hrvatsko društvo; pošto navedenim postupanjem trpi pravica i ugled javno upravo; pošto predstoje i esda neka imenovanja u lučko-pomorskoj službi u Dalmaciji — dužnost nam je upitati njegov. preuzv. gosp. ministra trgovine:

I. Je li poznato njegov. preuzv. gosp. ministru trgovine, da se u lučko-pomorsku službu primaju časnici o. k. ratne mornarice bez izpita i bez dokaza o poznavanju hrvatskog jezika polag obstojedih propisa; da se tim nezakonitim postupanjem vriedja narodno društvo Hrvata Dalmatioskib; da se vriedja pravica prema pomorskim kapetanom propalo trgovačke mornarice, i prava drugim domaćim činovnikom, koji se nalaze na lučko-pomorskoj službi; da tim postupanjem trpi napokon i javna služba i sam ugled vlade?

II. Misli li njegov. preuzv. gospodin ministar trgovine unaprijed sve to zapričiti, i izdati odmah shodne odredbe?

Beđ, 11. studenoga 1892.

J. Blankini, Periđ, Dapar, dr. Laginja, Spinđić, dr. Keizl, dr. Slavik, dr. E. Gregor, Tekly, Purgahrt, dr. Herold, Eim, J. Sokol, Č. Lang, Yohanka, dr. Slama, Hajek, Spindler, Adamek, Kaftan, Schlo-singer, Dolezal, dr. Dvoržak, dr. Engel, dr. Šil.

DOPISI.

Iz Sv. Mateja 25. novembra t. g. — Selo sv. Mateja jest maleno, ali ubavo mjestanec sagradjuju na malenom brežuljku — po čem ga i nazivlje okolice „Viškov breg“. Neću da ga hvalim, nu mora se priznati, da spada medju najljepša sela prostrane obćine Kastavske. Nalazi se s desne i lijevo strane ceste stono vodi iz Riecke kroz Lipu u Trst. Ima liepih prostranih kuća, a medju njimi bjelasa se na daleko crkva posvećena na čast sv. Mateju, te školska zgrada. Ova pontanja nalazi se na najljepšem mjestu sela. Velika je te dvokatna kuća, koju je obćina pred malo godina kupila od erara — sva sa svodovih sazidana. U njoj se nalaze dvie školske sobe i dva učiteljska stana, dočim je treća školska soba ujedno sa stanom učiteljskim smještena u privatnoj kući. U mjestu je žandarmerijska postaja i poštarški uređ. Poštu dobivamo tjednom 4 puta iz Kavra — to od ovd prosliedi u Klanu. Dućana sa mnošzinom jestvinske, iaktene i druge robe, krčma sa dobrom kapljicom domađeg vina imamo u razmjeru obilno. U ired je sela šтерна (zde-nac) sa carekim grbom, koju je dala sagraditi carica Marija Terezija, da u ono doba ovd prolazeći vojniki budu imali odmarajuć se pri ruoi čiste, friške vode. Liepo je obzidana — grlo joj je gvozdjem okovano — te providjena koloturam za dizanje vode. Ista je bila u posejedu financijske oblasti, koja je ovdje imala do najnovijeg doba svoja sjelo — nu i ta sa školskom zgradom prešla je u ruke obćine — odnosno na uporabu svećeniku i učiteljem. Pravo na vodu ima takodjer i selo nu samo do stanovitie mjere — obćinom odredjene. Tik sela nalazi se liepo, prostrano groblje, prošle godine povećano sa crkvi-dom sv. Roka. Kad već nabrajam pojedinošti, apumena je vriedian „Sovjaka“ odaljen par časaka od sela. To je velika podrtina. Narod pria, da je tu negda stajalo selo i crkva — nu nezna se kako i kada — to je sve skupa potonulo do 20 i više metara u zemlju. Danas je ležištem lisica, divljih golubova, gmazova i sava, uslijed kojih je i dobila ime „Sovjak“ — te grub starih psom i maćkam, koje narod unutra baca. To mjesto pohadjaju redovite svake godine na „Vazmeni blagdan“ žene, djevojke i djeca. Zaustave se tuj koji sat u ugodnu razgovoru, u šali, priaćaju i izmišljajuć ovo i ono — nu pria, da se tu u kvatrlih o pol noći čuju zvontiti mala zvana, no smije izostati. Siti razgovora, šale, doskočica i priañanja, odu kući pjevućući.

Priañnja vremena, dok nije bila sagradjena nova cesta sv. Petar—Riecka, bilo je ovo mjestaneco vrlo živalno. Danomice prolazila je nopregladna mnozina kola i kočija iz Rieko put Trta i u sujednju Kranjsku — to obratno. Ovdje su prenoćili putnici i putna kola (furmani) idući na Rieku, a odmarali se vriedjuć se sa Rieko — akoprem jo mjestaneco odaljeno samo pol drugu uru hoda od Riecke. Ali valja znati, da se cesta diže od Rieke veoma strmo sve do nad sv. Mateja do „Pogleda“. Da nije toga zla, ovo mjestaneco bilo bi jedno izmedju najprikladnijih za izlote Riečanow za vrutih ljetnih dana.

Upravu pošto su cesta uzdižo toli sirmo — dala je povoda gradnji nove ceste, čim jo sav promet i trgovina prostała, to tim mjesto izgubilo veoma mnogo. Stanovnikom bijašo do tada kako se kaže „svakog petka Božić“. Po kazivanju tada živuđih, kad se o tom zapodjene rieč, znaju ti odsjeđi: tada se jelo i pilo, igralo, kartalo i dangubilo. U obće liepo živilo. Sađ jodini promet, al to samo u stanovito doba godine, nu koj danomice ova više pada, jest loe, koji se izvaza iz šuma gospoštijo sniežničke, Turn-Taxissove i državne šume.

Sv. Matej jost sjelo kapelanije sveto-matejske. Narod ju po Kastavšćini nazivlje — nu k tomu jošte njekoja sela spadajuća pod župu Kastav — Halubje. Što znači kraj pust, gdje su prije postojale samo pastirske kolibe ili halubke. Nu danas nije to kraj pust — pun divlje zvieradi, osobito vukova, kako u stara vremena, po kojih je ostala jošte dandanias rečenica: „to te na Halubje vuoi poješt“. Kraj je danas napuđen. Kraj je danas napuđen tako, da u samoj kapelaniji ima 38 sela, modju kojima ima dosta velikih — dočim cieľe Halubje sastoji iz župa-nija: Brnaji, Brnčići, Blazići, Hosti, Marđolji, Saršoni, Sroki sa 53 sela i sa 652 kućnih brojeva.

Tko bi se želio pobliže upoznati sa prošlošću pojedinih županija, nek uzme u ruke knjizicu dra. M. Laginje: „Kastav grad i obćina“. Dobro bi bilo, a i preporučio je vriedno, da ovu liepu knjizicu namijenju puku obćine Kastav, puk isto čim vedna obljudi, nebi li po rieđih samoga pisca služila: „za ugodni razgovor i ogledalo, nebi li u lazniñ časovih mesto drugo zabave mnogomu omilila knjiga, te bi, spoznavjući bolje svoj rodni kraj i njegovu prošlost, upravio svojo djelovanje na sve to veći napredak dušovni i tjelesni.“

Kaže se: na mladjih vriet ostajo. Kao što mladost mora poštivati starost — isto tako treba, da štjuje i prošlost. Štovati će ju jako tekar onda, ako se njom upozna. Upoznav se s njom za stalno će sadanje stvari bolje upoznati i uzjubiti — te prema tomu i upraviti svoja djelovanje na sve to veće umao gospodarenja.

Haljubljani! Znamlja je, je pitoma, ti si zdrav i žilav. Nađi čui izmed sebe jošte mnogo junaško lice. To je znak, da si stvoren za rad. Stvoren si, da u znoju lica svojeja jedeš svoj kruh.

Pjeanik pjeva: „Kopaj, ori, Mrvi, kroli, Nad poslom se Svičaj, grdi.“

U tom ti naime prigovoraj; ti lomijš gredino, ti kriješ ledina! Al dalje čuj: Jalova je svaka nada Bez valjana rada. . .

Nesivije čovjek raditi samo rukom, već mora ujedno raditi i umom. Zaludu ti rad, zaludu ti štednja, ako u ničem napredjuješ. Hoćeš li pakto biti umnji i napredjni u svojih poslovih, valja ti se okaniti starih navada i preduđa. Ti se u prvom redu baviš gospodaretvom. Uspjeva ti: vinova loza, kukuruz i krumpir, pšenica, ječam i zob, razna sočiva, zeljo itd. Svatko, malom iznimkom, posjedujo tko više tko manje njiva, polja, šuma i sje-nokoše. Tko toga nema, nastoji da si ga priakriji. Poljodjelstvo ti je dođuše razgranjeno, nu stoji na veoma niskom stupnju savršenosti. Jelo i pilo raste ti na istom komadu zemlje.

(Konac slijedi).

Tužne letе. . .

Tužno leto pjesmice S moje tužno lice, Snuđdžni se glasevi Po tom vrietu žire.

Priađaju mu novrođu Moje dušo mlado, Kojoj davno zgrinuše Sve zlađane nude.

Prva nada ma jka mi Grubu u dubini, Druga nada do m a ja U robtetu se kini!

Zadnja nada drži me Još na svietu tome, Da će avanut sloboda Milom rodu momo.

Tad ću pustiti venolo Nek se pjesme krilo — Pa do legnut prearetan Pokraj majke mile! Rikard Katalinić-Jeršov.

Luca i Mara.

Luca: Bi se čovek malo manj jadil. Mara: Ča je kuma da? Luca: Pul nas strašo: meti, snaži va kuće i okolo kuće, a dolo puna kuća smot i paučini, da je prava samota. Mara: A ja! ma onu velu pometu samo neki kvatri jedanput, al kada čute, da bi mogal kakov veli gospodin prit. Luca: Tako! Mara: Pravo tako. Oro leto da su ju dvaputa skidali i malo parvuđinu oklaili, aš je priašal neki veli gospodin, dā, ministar a Beđa, i još neki a Trsta. Luca: Al tako neka sekadagod pridu, al barem sprauđe, da te prit. Mara: Ma bi dobro no!

Luca: Kako j' pasalo kuma dole na Voloskem?

Mara: Pravo dobro. Ja sam pobrojila moje ovanoki i neku peturinu i dva tri gredića, pak su mi dali nekoliko šjurnji va karte a neč va srebre. Luca: Blaze vam lega j' bilo učešto.

Mara: Hvala Bogu nekoliko je. Sam pasala valje na poštu i sam poslala za „Slugu“ dva šjurnina za k letu, a potla sam se javila i pul Kacarići i zola pet-šest bakotini i pinđu, aš je ondo le najbolja — a drugo čemo još spravit.

Luca: To l' pak valjat ti šjurnini i va novein lup?

Mara: Ču valjat će još samo ako jih bude i dva i tri leta, samo čemo brojti svaki šjurnin za dve kruni. Na jedno rečeno: toliko kil soli gušta 2 flor. i pol, a sada će toliko kil soli guštati 5 krun. Ki ima potegnut 5 flor. će sada dobit 10 krun.

Različite viesti.

Dar „Bratovščini“ Veleuč. gosp. dr. Andre Stangor odvjetnik itd. na Voloskom darovao je „Bratovščini hrvatskih ljudi u Istri“ prigodom avog vjenđanja na imo svoje i volioćenjene mu gospođe supruge Franjice For. 20, na čemu su ovim najdrađnjio zahvaljuju odbor.

Vjenđanje. Utorak dne 22. t. m. vjenđao se je mladi slovenski rodoljub i učitelj G. Anto Grmek kod av. Ivana sa družestvom gospojom Tomčkicom Nadliškavom, učiteljicom na slovenskoj školi sv. Cirila i Metoda u Trstu. Bilo sretno!

Drugo postelo u „Slavjaneškoj šćitalnici“ u Trstu nije se obdržavalo prošle subote radi loša vremena, to bijašo odrođeno na buduđu subotu. Nu buduće da ću u subotu koncertirati u kazalištu „Politeama Rossetti“ glaoviti česki umjetnik na gualah g. Fr. Ondřiček, nuću biti u šćitalnici uradnog postela.

„Nikolin vješt“. Naš šćil „Sokol“ priradjuje za dne 7. decembra obiđni „Miklavžev vješt“ u velikoj dvorani našo šćitalnice. Sve ovakve dosadašnje zabave našoga „Sokola“ ostale su mnogobrojnoj pojstieucem još uvijek u najugodnijoj uspomeni, pak se nadamo, da će oni i dne 7. decembra u velikom broju pohrliti na takvu najnoviju zabavu.

Iz Beča pišo nam priaćilo dne 20. pr. m. Zaduđih so, g. uredniče, kad opaziš jutras na ovdajšem sveuđilištu jedan oglaš o. k. namjestništva u Tratu od 26. septembra 1892. br. 1520/VII, kojim se razpisu jo natječaj na tri šćipendije za djake iz Istre, izključiv one s kvarnerskih otoka. Tuj epis je sasatvjen jedinico u njemačkom i talijanekom jeziku, kao da u Istri našo Hrvata i Slovenaca i nema, il kao da smo mi hrvatski i slovenski mladji Istre na ovdajšem sveuđilištu isključeni od blagođajitih važvanja rednih šćipendija.

Doista neznamo kako se to sanmarivanjo hrvatskoga jezika u Istri slaže sa toli razrikanom ravnopravnosću svih državljana i njihovih jezika. Tā u Tratu na namjestništvu znadu bez dvojbe vrlo dobro, da je u Istri — i bez otoka — ogromna većina puđanstva hrvatskoga i slovenskoga

jezika. Čekamo, da nam tamošnja gospoda taj postupak razjane.

Slavni češki umjetnik na guslah gosp. Fr. Ondříček, koji je dao koncert utokom u njemačkom društvu „Sohiller“ u Tratu, i koga se mnogu donahvaliti svi trčanski listovi, igrati će u subotu dno 3. tek. mj. u kasaliti „Politeama Rosetti“. Uvjereni smo, da će Slavni Trst i okolice mnogobrojno pohrliti one večeri u kasalite, da se naušuju glasbe prvog živućeg umjetnika na guslah. Preporučamo i prijateljem iz susjednih krajeva, da nepropuste ovazgode, jer će njim se teško jednaka tako brzo pružiti. Ulaznice u kasalite nisu visoke.

Narodno pjevačko društvo u Mostaru predajuće u četvrtak dno 8. decembra t. g. u prostorijah pitkanske pivarne svoju godišnja „Zabava“, kod koje će sudjelovati vojnička glazba. Vrlo bogati program nemoguća priobiti jer nau je stigao prekasno. Čist prihod zabavo namijenjen je gradnji „Narodnog Doma“. Eto Hrvatima zgoda, da pomognu braću u rodoljubnom poduzetju.

Iz carevinskog vlača. U posljednjem tjednu nastale su važne promjene u austrijskom ministarstvu. Pouzdanik njemačkih liberalaca ministar graf Kuonburg dao je svoju ostavku, jer se je grof Taaffo zamjerio listovici poznatom izvajom o českom ministru. Biti će tomu još koji drugi razlog, al to nedolazi za sada na svietlo.

Razprava o državnom proračunu vodi se mnogo živahnije i burnije nego li se je očekivalo. Na dnevnom redu jesu navale pojedinih govornika na protivno političko stranke, na vladu itd. itd. Znalimo što ne možemo donesti obilnije izvješće bar o važnijih jedinicah, ali nam to prostor u listu nedopušta.

Polovicom tekućega mjeseca stupio je na javnost i najnoviji klub na carevinskome vieću. To je „Klub neodvisnih hrvatskih i slovenskih zastupnika“. U tom klubu nalaze se za sada sljedeći zastupnici: Biankini, Dapar, Dr. Laginja, prof. Perić i prof. Spinčić.

Očekivalo se, da će stupiti u novi klub bar neki drugi neodvisniji zastupnici Slovenici i Hrvati. Nu njim je ugodnije u konservativnom klubu, ili kako se obćenito kaže, u limbu grofa Hohentwarta.

O novom klubu pisalo su ponovno hrvatske, slovenske, njemačke i talijanske novine. Mi se na nj svrađamo tekak danas, premda smo bili prije i bolje obavješćeni o porodu i kretibah novoga kluba, nego li mnogi od naših novinarskih drugova. Imade i to svoj razlog. Dalje štititi ne možemo.

Novoustrojeni klub prihodio je svim ostalim klubovom carevinskoga vieća svoj postanak, stupiv, sa nekojimi i u poblizbi dotičaj.

O osnudu kluba „neodvisnih hrvatskih i slovenskih zastupnika“ razpravljao je dne 20. p. mj. i konservativni ili Hohentwartaov klub. Ovaj klub zaključio je naimo, da se novoustrojeni klubu neodvisnih hrvatskih i slovenskih zastup. ne može priznati pravo, da ima u svojom naslovu takodjor oznaku „slovenskih zastupnika“, jer da svi slovenski zastupnici pripadaju konservativnom klubu. Taj zaključak raztrubio je konservativni klub na sve četiri strane svieta. Protivnici novoustrojenog kluba, napose glasila konservativnog kluba, te liberalne njemačke i talijanske novine uloviše neobičnim veseljem taj zaključak, nu njihovo veselje potraja malo.

Izazvani članovi kluba „neodvisnih hrvatskih i slovenskih zastupnika“ tim neumiestnim i notemeljitim zaključkom, odgovorise pismeno predejedničtvu konservativnoga kluba koliko slijedi:

„Na opazku „konservativnoga kluba“ od 20. t. mj., da „klubu neodvisnih hrvatskih i slovenskih zastupnika“ ne može priznati pravo, da ima u svojem naslovu takodjor oznaku „slovenskih zastupnika“ dok svi slovenski zastupnici pripadaju konservativnomu klubu, učinio je i pismeno javio „klub neodvisnih hrvatskih i slovenskih zastupnika“ protuopazku, da zastupnici na carevinskome vieću dr. Laginja i Spinčić takodjor onaj dio slovenskoga pučanstva Istre zastupaju, koji se pripoznaju slovenskoj narodnosti, te da klub već u toga rasloga ima pravo imati u svojem naslovu takodjor oznaku „slovenskih zastupnika“.

Nuzamo što će na to slovenski i hrvatski zastupnici Hohentwartaovoga kluba, koji su bez dvojbe izazvali gornji zaključak, ni nemisleo valjda, da će tjerajuć li-
sticu, iztjerativku. U ostalom oni se dobro čute u blaženom „limbu“, a mi njim želimo tamo tako dug boravak, čok ih biradi iz njega nuzolubodo.

Uzrak, nosi krvare, glave se lupaju. To se je prizor, da se namiješ do suza. — Takva je navada! A i to se gospodi ponajviše dopalo.

Ovo godine došlo u Kastav neobično mnogo tuđinaoca, što pješko, što u kočijah, jer je bilo razglašeno i u novinah se pisalo, pa čak i u bokih, da će doći i vojnička glazba iz Rieko, da će se paliti ognji i što ti je žnam, što sve nu. A kad tamo — kako i drugo godine.

Reć bi, da se to sve samo prišlo nekomeu gospodinu iz Opatije, pa je našu „Katarininu“ onako po njemački izkrito — frazami. (Pisali su čak i trčanski listovi o tom, kako bijaše u Kastvu ročenog dana Njez. carevska Visost nadvojvodkinja Stefanija, i kako se je preko 50 parova vjenčalo itd. itd. Op. Ured.)

Z. Zadra piše nam prijatelj 28. t. mj.: Dne 21. tek. mj. premisruo je u Sinju mladi književnik i usor-rođulob g. Marko Vučićević. I vanov. Jošto nebijahu navršio dvadeset i drugu godinu, a već ga uživa crna zemlja. Za dionim Markom našli samo njegova rodbina, znanci i prijatelji, već ga oplakuje sva pokrajina, a žalić će za njim napose hrvatska knjiga, za koju je nestrudivo radio i kojoj bi bio s vremenom izpunio mnogo stranicu. Pogreb njegov bijaše upravo veličanstven, što je najboljim dokazom, koliko li bijaše prevladni Marko štovan, cinjen i ljubljen. Pohivao u miru čestiti Marko!

U našem Šibeniku bijaše nedavno udaren od nepoznatog slikovca razvntelj tamodnje bolnice i vrlo čestit Hrvat g. dr. Zlatarović kamenom u glavu. Rana nije srećom pogibaljna. Navalu tu pripisuje obćenito političkim motivom. Vi pogadajte, g. uredniče, bez dvojbe, čije je to maelo, a Vaši čitatelji bolje, da za to i noznaju. Izbacil ete tamo u našoj tužnoj Istri po kojeg talijanskog pašu sa sedla, pak se i mi nadamo, da ćemo se i ovdje u Dalmaciji prije ili kasnije riešiti paša, zvali se oni autonomasi ili narodnjaci.

Vinska klauzula. Iz Beča nam javljaju, da je postignut sporazumak između Austro-Ugarske i Italije glede uporabe zlosrotne klauzule o uvozu talijanskoga vina u Austro-Ugarsku. Sniženu cionu na uvoznini uživati će samo čista, nepokvarena talijanska vina, dolazeća u našu državu u bačvah; nu ta vina neće se podvrći analizi (izpitivanju) u Austriji, nego će valjati svjedodbe (certifikati) izdane od talijanskih strukovnih zavoda, koji će biti za to od talijanske vlade postavljani.

Talijansko vino u cisternah, bilo na brodu il po željznicol, neće uživati snižene cione na uvoznini.

Za „Narodni dom“ u Medulinu darovao je g. Mato Sanković, obćinski savjetnik i trgovac u Danah (obćina Buzet) i for. Fra Bone Zec i for. Nikola Šimić i for. Riečki Hrvat i for. Josip Dolčić 50 nč., V. Jeretov i for. 50 nč. Živili darovatelj!

Hrvat iz Dalmacije — kralj! Ovdanji listovi donose skoro nevjerovatnu vijest: Austrijski ratni brod „Pavana“ poduzao je nedavno daleki put te sretno doplovio i do jednoga izmedju otoka Sandwich zvanih. Ušivka kraljica sponemutih otoka nagovorila zapovjednika ludje, te ga zamoli, da bi se na svom povratku u Austriju izvollo po Dalmaciji upitati, da li imade sluđajno koji tamo živiđi potomak njezinoga muža sir Hermana de Dominis, rodom Dalmatina, koji je prije godinu dana umro. Notom što je zapovjednik sretno dohvatio ratnu luku Pulu, namah obavjesti o tom ratno ministarstvo, koje je konačno netom minulih dana poslalo ovaj izvještaj: „Medju rodjaci, a imade ih više, bilježimo obitelj Pastrović u Rabu, od koje je jedan pristav kod građanskog splitkog suda, i koji je po majci neđak vladajućoj kraljici (jer mu bijaše majka sestra sir Hermana) odnosno sestri mladomu kralju. Kako je pako sir Herman postao kraljem, višo je priča koja nalidi romanu nego li sgoljnjoj činjenici. Za doba kad su još Mijetoi pripadali Austriji, Girolamo de Dominis, koji je služio u carskoj mornarici, jednog liepog dana uakoči i prijedje u bojno redove Talijana. Još god. 1886. vojvao je na strani Talijana kod Visa, a s tim se pročulo da je odputovao u Ameriku. Od tad nu savim nosta traga. Kako je dospio na otok Sandwich, nje jošto poznato. Znade se samo, da se je tamo oženio sa jednom tamošnjom djevojkom, urođenicom — orkininom. Nekoliko godina kasnije bude stara dcaostija, koja je tada vladala, uvelič ustanka sbačena sa prijestolja, a kraljevska stolica zapado obitalj našeg Girolama, prekršenog u sir Herman. Za par godina umro kralj, a budućni nije imao odvjetka u mužkoj lozi, primi u ruku kraljevsko

Uzrak, nosi krvare, glave se lupaju. To se je prizor, da se namiješ do suza. — Takva je navada! A i to se gospodi ponajviše dopalo.

Ovo godine došlo u Kastav neobično mnogo tuđinaoca, što pješko, što u kočijah, jer je bilo razglašeno i u novinah se pisalo, pa čak i u bokih, da će doći i vojnička glazba iz Rieko, da će se paliti ognji i što ti je žnam, što sve nu. A kad tamo — kako i drugo godine.

Reć bi, da se to sve samo prišlo nekomeu gospodinu iz Opatije, pa je našu „Katarininu“ onako po njemački izkrito — frazami. (Pisali su čak i trčanski listovi o tom, kako bijaše u Kastvu ročenog dana Njez. carevska Visost nadvojvodkinja Stefanija, i kako se je preko 50 parova vjenčalo itd. itd. Op. Ured.)

Z. Zadra piše nam prijatelj 28. t. mj.: Dne 21. tek. mj. premisruo je u Sinju mladi književnik i usor-rođulob g. Marko Vučićević. I vanov. Jošto nebijahu navršio dvadeset i drugu godinu, a već ga uživa crna zemlja. Za dionim Markom našli samo njegova rodbina, znanci i prijatelji, već ga oplakuje sva pokrajina, a žalić će za njim napose hrvatska knjiga, za koju je nestrudivo radio i kojoj bi bio s vremenom izpunio mnogo stranicu. Pogreb njegov bijaše upravo veličanstven, što je najboljim dokazom, koliko li bijaše prevladni Marko štovan, cinjen i ljubljen. Pohivao u miru čestiti Marko!

U našem Šibeniku bijaše nedavno udaren od nepoznatog slikovca razvntelj tamodnje bolnice i vrlo čestit Hrvat g. dr. Zlatarović kamenom u glavu. Rana nije srećom pogibaljna. Navalu tu pripisuje obćenito političkim motivom. Vi pogadajte, g. uredniče, bez dvojbe, čije je to maelo, a Vaši čitatelji bolje, da za to i noznaju. Izbacil ete tamo u našoj tužnoj Istri po kojeg talijanskog pašu sa sedla, pak se i mi nadamo, da ćemo se i ovdje u Dalmaciji prije ili kasnije riešiti paša, zvali se oni autonomasi ili narodnjaci.

Vinska klauzula. Iz Beča nam javljaju, da je postignut sporazumak između Austro-Ugarske i Italije glede uporabe zlosrotne klauzule o uvozu talijanskoga vina u Austro-Ugarsku. Sniženu cionu na uvoznini uživati će samo čista, nepokvarena talijanska vina, dolazeća u našu državu u bačvah; nu ta vina neće se podvrći analizi (izpitivanju) u Austriji, nego će valjati svjedodbe (certifikati) izdane od talijanskih strukovnih zavoda, koji će biti za to od talijanske vlade postavljani.

Talijansko vino u cisternah, bilo na brodu il po željznicol, neće uživati snižene cione na uvoznini.

Za „Narodni dom“ u Medulinu darovao je g. Mato Sanković, obćinski savjetnik i trgovac u Danah (obćina Buzet) i for. Fra Bone Zec i for. Nikola Šimić i for. Riečki Hrvat i for. Josip Dolčić 50 nč., V. Jeretov i for. 50 nč. Živili darovatelj!

Hrvat iz Dalmacije — kralj! Ovdanji listovi donose skoro nevjerovatnu vijest: Austrijski ratni brod „Pavana“ poduzao je nedavno daleki put te sretno doplovio i do jednoga izmedju otoka Sandwich zvanih. Ušivka kraljica sponemutih otoka nagovorila zapovjednika ludje, te ga zamoli, da bi se na svom povratku u Austriju izvollo po Dalmaciji upitati, da li imade sluđajno koji tamo živiđi potomak njezinoga muža sir Hermana de Dominis, rodom Dalmatina, koji je prije godinu dana umro. Notom što je zapovjednik sretno dohvatio ratnu luku Pulu, namah obavjesti o tom ratno ministarstvo, koje je konačno netom minulih dana poslalo ovaj izvještaj: „Medju rodjaci, a imade ih više, bilježimo obitelj Pastrović u Rabu, od koje je jedan pristav kod građanskog splitkog suda, i koji je po majci neđak vladajućoj kraljici (jer mu bijaše majka sestra sir Hermana) odnosno sestri mladomu kralju. Kako je pako sir Herman postao kraljem, višo je priča koja nalidi romanu nego li sgoljnjoj činjenici. Za doba kad su još Mijetoi pripadali Austriji, Girolamo de Dominis, koji je služio u carskoj mornarici, jednog liepog dana uakoči i prijedje u bojno redove Talijana. Još god. 1886. vojvao je na strani Talijana kod Visa, a s tim se pročulo da je odputovao u Ameriku. Od tad nu savim nosta traga. Kako je dospio na otok Sandwich, nje jošto poznato. Znade se samo, da se je tamo oženio sa jednom tamošnjom djevojkom, urođenicom — orkininom. Nekoliko godina kasnije bude stara dcaostija, koja je tada vladala, uvelič ustanka sbačena sa prijestolja, a kraljevska stolica zapado obitalj našeg Girolama, prekršenog u sir Herman. Za par godina umro kralj, a budućni nije imao odvjetka u mužkoj lozi, primi u ruku kraljevsko

želzo sir Herman i njegova supruga vešta pokojnoga kralja. Kako rekomo, sir Herman preminuo je prije godinu dana, te nu kraljevskom prijestolu sjeđi mladoban sinu na u njez vladu kraljica udova njegovka mati. To su eto u glavnom crte (povankosti bo nisu jošto posve jasne) nu na vlas su istinite. I tako su rodjaci sir Hermana odjedared, a da ni u svu nepomišljahu, uzdignuti po krvi do najviše stupnja vladalačko dosti, dosti koju tamo daleko obnašaju njihovi orni rodjaci. — Na Rieci živi naštra i jedini rodjakinja pokojnoga sir Hermana do Dominis, sestra gđja. Kata Spalatin rođena de Dominis, i nećakinja gđja. Erminija Spalatin, supruga trgovca g. I. Portana.

„Vienne“ br. 47. od 19. studenoga izišao je o ovim sadržajom: Kraljičke priče. Napisala Milena S. Pokupka. — Vatra, Češki napisao Stratopek Čech. Prevo B. Lihof. — Paštroveka Svadba. Zabilježio S. Valović. — Zadaća humaniteta. Popularna socijalno-politička crtica. Napisan dr. Milan Gruber. Kolumbo. — Junčka mučenica, mati slavnih muževa. Epizoda iz bokeške povjesti (god. 1624.). — Hrvatsko glumiste. Napisa J. P. — Domet pisama filozofa Seneka prijatelju Luciliju. Prevo St. Seno. — Listak: † Aleksandar Tomić. Književnost. Svaštice. — Slike: Kolumbo. — „Vienne“ izlazi svake subote na dva arka. Cionu mu je na četvrt godine 1 for. 50 nč., poštom 1 for. 75 nč. Svi do sada izišli brojevi mogu se još dobiti.

Listnica predništva. Gosp. V. R. Kako obćenito, održati demoriet kad dođu na rad. Lepa hvala nu pripisujemo. Ž rili! Gosp. S. sv. V. I. Val. Za opra dleže plisali smo vašoj jedinici dne 22/2. i 7/10. ali bez uspjeha. Mjeseca marea nismo od Van našta primili; izvollo za pošti reklamirati. Prijateljski Van pozdrav. Gosp. A. N. u Š. A. L. u K. i J. K. u M. Drugi pav. Živili! Gosp. dopisnike A. D. u K. i N. P. u O. molimo, da ne strpe do budućeg broja jer u njihovu obitru izvješća stigla za današnji broj prekasno. Gosp. I. Z. u B. Priznati čiono pripisano i bude li za javnost prihrliti. Hvala na onih vijestih. Nazobavstvo na nas ni u bududo. Živili Vi i svi Vaši čestiti drugovi a naši prijatelji!

Listnica uprave. Uplatili su nadalje za „Našu Slogu“ gg.: S. J. Poroč f. 2.50. S. Jr. F. Boč f. 1.25. S. A. Rukavac f. 2. S. F. Rukavac f. 2. B. M. Kastav (oglas) f. 2. F. A. Gorica f. 5. R. N. Kastav f. 5. P. N. Sadagora f. 2.50. O. J. Pazin f. 2.50. M. M. Boli f. 2.50. R. M. Utrine f. 5. V. bar. L. Oroslavac for. 20. M. S. Dubasnica f. 2.50. S. G. Novaki for. 15. L. J. Krkavec for. 3.50. Čit. Ogulin f. 2.50. B. M. Rieka f. 2. C. J. Kanfanar f. 2.50. Obd. Pazin (oglas) f. 10. M. K. Zminj. f. 2.50. S. B. Čunski f. 2.50. M. J. Brgud f. 2.50. T. M. Pogled f. 2. B. A. Prog. dno 5. Čit. Bribir f. 2.50. P. M. Pala f. 2.50. S. F. Bačvo f. 18. T. A. Luopglava f. 2.50. S. N. Sisak f. 10. V. B. Lina dr f. 5. G. A. Barban f. 2. K. F. Katuni f. 1.12. J. A. Sinj for. 5. M. P. Dubasnica f. 2.50. J. M. Mlinaska f. 2.50. Z. V. Krubica f. 2.50. K. V. sv. Matof f. 2.50. K. F. Pazin f. 2.50. Čit. Bred f. 2.50. Čit. Vrbnik f. 28. B. A. Pala f. 1. S. fr. B. Ugljano f. 2. B. J. Laniša f. 2. B. I. Piran f. 1. Čit. Prgrad f. 1.50. F. Š. Trst f. 2. N. A. Čopić f. 10. Ed. Ajdovčina f. 3.10. M. M. Rieka f. 1. D. F. Kastav f. 12.44. Čit. Novi f. 2.50. R. N. Unije f. 1. L. J. Trst f. 2.50. N. I. Mlinice f. 1. S. J. Vaujgorica f. 2. Obćina Baška f. 5. L. A. Orlec f. 6. M. I. Mokčionice f. 8. M. I. Lohorka f. 2. H. A. Kaštagora f. 3. K. V. Kanfanar f. 2.50. S. G. Neretva f. 10.50. S. J. Mlaka f. 2. M. I. Baka f. 1. B. G. Balu f. 1. Š. A. Novaki f. 5. S. M. Sočurga f. 5. M. L. Klana f. 2. H. V. Zagreb f. 10. M. A. Novvas f. 1. O. A. Opatija f. 2. R. M. sv. Lovro f. P. f. R. R. I. Kaštelj f. 1. G. J. Boram f. 20.50. F. dr. I. Poroč 2.50.

Lutrijski brojevi

	Dno 26. novembra			
Trst	81	47	7	21
Lino	4	05	41	19
Budapost	1	56	42	10
	Dno 09. novembra			
Hermanstad	25	77	28	71
Frag	19	10	9	67
Innsbruck	55	2	42	76

Javna zahvala. Svoj rodbini, prijateljem, susjedom i znancom, napose vlač. gg. svećenikom, koji su našu nezaboravnu kećru, odnosno sestru **Katarinu** do hladna groba sproveli, zahvaljuje se najsrdničnije u ime obitelji U Tratu 29. novembra 1892. raztuženi brat **M. Mandić.**

